

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 108.

Femte Session.

36te Møde.

Fredagen den 25de November.

(Fortf.)

Ordføreren: Hvad det Endringsforslag angaaer, som Udvalget har stillet til § 18, saa er det en reen Formsig. Det er stillet i Henshold til de Vedtægter, der i Almindelighed ere de gjældende her i Thinget, at man ikke bevilger Udgifter, hvortil der fordres Bemyndigelse igjennem en særlig Lov, og da den Lov, ifølge hvilken denne Prinds's Apanage skal reguleres, endnu ikke er vedtagen her i Thinget, har man anseet det for at være det Rigtigste, at der heller ikke i Finantsloven opførtes noget Beløb i den Anledning. Det er naturligviis en Selsfølge, at, naar denne Lov i sin Tid bliver vedtagen, vil Regjeringen have tilstrækkelig Bemyndigelse til at udbetale dette Beløb. Hvad Udvalgets Endringsforslag til § 19 angaaer, saa ere de to første af disse Thinget bekjendte fra tidligere Forhandlinger. De Grunde, der ere anførte for dem, ville rimeligviis være største Delen af de ærede Medlemmer i frist Minde, og jeg troer derfor ikke, at jeg behøver at gjentage dem. Derimod har det 3die Endringsforslag ikke tidligere været opført, og jeg skal derfor korteligen motivere Udvalgets Hensigt dermed. Dette Endringsforslag gaaer ud paa, at Indenrigsministerens Gage skal udgaae. Aarsagen dertil er, at der paa et andet Sted i Finantsloven allerede til en vis Grad er disponeret over Indenrigsministerens Gage. Det ærede Thing vil nemlig erindre, at man ved Forhandlingerne om Indenrigsministeriets Budget optog der en Sum af 3,200 Rbd., som bliver anvendt i Indenrigsministeriet, for at faae endeel Forretninger besørge, som ere blevne nødvendige derved,

at en af Ministeriets Departementsdirecteurer er bleven constitueret som Directeur for det samlede Indenrigsministerium. Da denne Sum altsaa er bevilget paa et andet Sted, maa den nødvendigviis gaae ud her. Udvalget har troet, at det vilde være rigtigst, at hele Indenrigsministerens Gage udgif, da den for Tiden ikke bliver brugt, og der synes derfor heller ikke at være nogen tilstrækkelig Grund til at opføre den her. Det er naturligviis en Selsfølge, at, dersom der skulde stee nogen Forandring med Hensyn til denne Ministerpost's Besættelse, saa vil Følgen deraf være, at Regjeringen paany kan optage det samme Beløb, som tidligere har været anvendt dertil. Jeg antager ikke, at Thinget vil have nogen Betænkelighed ved at gaae ind herpaa.

Finantsministeren: Hvad angaaer det Forslag, som af Udvalget er stillet til § 18, saa passer dog den Sætning, som af den ærede Ordfører derfor blev fremhævet, ikke ganske, thi her er ikke Tale om et Beløb, som absolut fordrer en Bevilling ved Lov, inden det kan optages paa Finantsloven. Grundloven indeholder nemlig ikke som Regel, at Apanager skulde bevilges ved Lov; den indeholder kun i § 17, at det kan stee. Det følger altsaa deraf, at, om man endogsaa ikke kommer til Enighed om nogen Apanagelov for den paagældende høie Person i denne Session, saa kan der dog gjerne paa Finantsloven opføres et saadant Apanagebeløb for ham som det, der her er Spørgsmaal om (Tscherning: Efter hvilken Regel?) Efter hvilken Regel? spørger man, og jeg antager, at Spørgsmaalet er rettet til mig — (Tscherning: Ja!). Efter den Regel, at, hvad Lovgivningsmagten bliver enig om at bevilge ved Finantsloven, det kan udbetales, naar en saadan Bevilling ikke er stridende mod